

Szimultán közönnyel

A városligeti Petőfi csarnokban sajátos műsort látott a közönség: pantomimot, ami nem egészen pantomim, zenét, ami rendhagyó zene, táncot, ami néha inkább együttmozgásnak nevezhető. *Táncszimultán*nak nevezték a műsort, mivel egyszerre három színpadon élt a zenés-táncos-birkózásos-sétálás játék. Az együttesek között volt a *180-as csoport*, a *Kreatív Mozgás Stúdiója*, aztán ennek a stúdióknak gyermekrésze, és *Jeles András* filmrendező *Monteverdi* birkózócsoportja. Ritka este, ritka publikummal: angolul, horvátul, németül beszélő nézőkkel is. Telt ház, propaganda nélkül, Ahogy a bécsi Johannessgasse — műsornaptárban nem mindig szereplő — apró pincszínházában összefutunk néhány magyar színházbaráttal, például egy-egy Ionesco-darab előadásán.

Csakhogy az avantgarde a művészet egyik mindenkori kovása. A színházi világban többnyire lelkes-fanatikus amatőrök teremtik meg. Az amatőr művészeti réteg legjava mindig a hi-

vatásos művészet vérfrissítője lehet. Ha másképp nem, hát ötleteivel. Ha valaki amatőrből hivatásos művésszé lett, az általában mindig markáns alkotó egyéniséggé vált. *Pál István* például a szegedi egyetemistákkal megteremtett Petőfi-rock után lett Pécssett az Übü király, Szolnokon pedig Az ember tragédiája egyéni arculatú profi rendezője. A vérfrissítés jellemző módja azonban mégis a friss, újszerű stílus átáramlása, az eredeti ötletek átvétele. Tizenegy éve például egy, a Grotowski iskolán nevelkedett miskolci amatőr együttes Sámánének című produkciója mozgatta meg a hivatásos színházi emberek fantáziáját.

Mostanában azonban a hivatásos színművészet alig érdeklődik az amatőr-avantgarde-csemegék iránt. A külföldi nézők felkeresték a Petőfi csarnokot, s hazai hivatásos színházi emberek közül egyet sem láttam a nézőtéren. A Táncszimultán a profi művészet szimultán közönnyel zajlott...

Földessy Dénes